

egentlig var hans Embedsgerning at forhandle om, saa Truselen betød maaske i Virkeligheden ikke saa meget.

Formanden: Forespørgeren har nu taget den af ham fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen tilbage. Ønsker nogen at optage den? Hvis det ikke er Tilfældet, er den bortfaldet. (Op-hold). Den er bortfaldet.

Det ærede Medlem Hr. Lillelund har Ordet for en kort Bemærkning.

Lillelund: Da det ærede Medlem Hr. Dahlgaard før talte, sad jeg og lyttede med spændt Opmærksomhed efter, hvad han vilde ende med. Det forbavser mig ingenlunde, at det ærede Medlem endte med at sige, at han i og for sig godt kunde tiltræde Socialdemokraternes Paastand paa Overgang til Dagsordenen, men alligevel fandt Anledning til selv at stille en anden. Det er den samme Situation, der foreligger nu som sidst, da Socialdemokraterne stillede en Forespørgsel. Det ærede Medlem er enig med det ærede Medlem Hr. Stauning, men ønsker alligevel ikke at komme alt for langt ud i Makkerskabet og har derfor stillet sit eget Forslag. Hans Aand er redebon, men Vælgerne er skrøbelige, de ønsker ikke det nære Medarbejderskab med Socialdemokratiet. Saa rangerer det ærede Medlem atter sig og sit Parti ud paa et Sidespor, hvor han mener, der ingen Skade kan ske. Nu har imidlertid Socialdemokratiet lært ham Kunsten af. Forrige Gang gik det, da stemte hver for sig. Nu siger Socialdemokratiet: Naar I ikke vil omfavne os, omfavner vi jer og stemmer for den Dagsorden, som det radikale Parti har foreslaaet. Jeg skal tillade mig ogsaa under den nye Situation at anbefale, at man stemmer for Venstres Paastand paa Overgang til Dagsordenen og imod de Radikales.

Dahlgaard: Vi har den Skik i vort Parti altid saa vidt muligt gennem Ordene at udtrykke vor Mening og ikke at bruge Ordene til at skjule vor Mening med. Vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen er, som jeg udtalte før, Udtryk for vore Tanker paa dette Omraade. Det maa det ærede Medlem Hr. Lillelund undskylde os.

Jeg rettede det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om man kunde vente, at Ministeren vilde anvende sin Dispensationsret ogsaa lokalt, ikke blot fagligt; Ministeren svarede dertil kun, at man ikke

kunde give almindelige Regler for Dispensationen, saa var Retten overflødig. Nej, men han maa kunne udtrykke sine Tanker paa det Omraade, han maa kunne sige, om han kan tænke sig, hvis der viser sig stor Arbejdsløshed i en bestemt Kommune, da af Hensyn ikke blot til de paagældende arbejdsløse, men ogsaa til den overordentlige Byrde, som vilde blive paalagt denne Kommune, hvis der ikke gaves Dispensation, at anvende denne Dispensationsret lokalt.

Den højtærede Minister forsøgte i meget voldsomme Vendinger at dokumentere mit fuldkomne Ukendskab til det, jeg talte om vedrørende Forholdene i Sverige. Naar Ministeren i det hele taget kunde komme i Tanker om, at han var i Stand dertil, maa det ligge i, at Ministeren ikke er saa vant til at bevæge sig paa de Omraader, her er Tale om, i alt Fald ikke, før han blev Minister. Det kunde ikke falde mig ind at sige, at man ikke kunde gøre op, hvad der gives til Arbejdsløsheds-understøttelse i Sverige, saa Ministeren argumenterer paa et ganske fejlagtigt Grundlag. Enhver, som kender de Forhold, ved, at naar to Lande har bygget hele deres sociale Liv paa forskelligt Grundlag, kan man ikke hugge en Side af dette sociale Liv ud af Lovgivningen og sammenligne det med et andet Lands Forhold. Naar der ikke er en bestemt Arbejdsløshedsforsikringsordning i Sverige, paavirker dette selvfølgelig hele den Virksomhed, der udfoldes i Sverige for at hjælpe dem, der kommer i Nød. Paa samme Maade har det aabenbart ogsaa været en Misforstaaelse, den højtærede Minister gjorde sig skyldig i, da han mente, at jeg skulde have sagt noget urigtigt om gifte og ugifte med Hensyn til Nødhjælpsarbejderne. Det har jeg ikke; Forholdet er i Sverige i Dag det, at man skal lempe de ugifte ud af Nødhjælpsarbejderne og sætte gifte ind i Stedet; der foreligger ikke noget som helst om, at den svenske Regering agter at ophæve den Bestemmelse, der foreligger.

Jeg vil i øvrigt sige til den højtærede Minister, at det forekommer mig, at han ogsaa paa andre Omraader misforstod mig. Han troede, at naar jeg talte om, at jeg sidste Efteraar forudsaa, at der ikke vilde komme noget ud af Nødhjælpsarbejderne, saa var dette et Udtryk for, at jeg var klarsynet i Modsætning til den højtærede Minister. Nej, det er slet ikke Tilfældet, ikke paa nogen Maade har jeg tænkt mig, at man skulde være klarsynet for at se det, thi jeg tror, at selv den blinde kunde se det. Der ligger alt-